

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17610/2025
25.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Станковић, адвокат из ..., против тужене „Банка Поштанска штедионица“ а.д. Београда, чији је пуномоћник Владимир Лучић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговорне одредбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 13888/2021 од 16.09.2025. године, у седници одржаној 25.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 13888/2021 од 16.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 13888/2021 од 16.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 14815/2021 од 09.07.2021. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 6. став 1. Уговора о кредиту од 18.01.2017. године, закљученог између парничних странака, којим је тужилац обавезан да туженој као даваоцу кредита плати на име фиксне накнаде за обраду кредитног захтева износ од 2.700,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати 2.700,00 динара са законском затезном каматом од 18.01.2017. године до исплате и да му накнади трошкове поступка од 23.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 13888/2021 од 16.09.2025. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене, тако што је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П 14815/2021 од 09.07.2021. године и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 6. став 1. Уговора о кредиту од 18.01.2017. године, закљученог између тужиоца и тужене којим је тужилац обавезан да туженој као даваоцу кредита плати на име фиксне накнаде за обраду кредитног захтева износ од 2.700,00 динара, те обавезе тужену да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 2.700,00 динара са законском затезном каматом од 18.01.2017. године до исплате, као и да тужена надокнади тужиоцу

трошкове поступка са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 10.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом о дозвољености уговарања трошкова кредита усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, а код утврђења да је у предуговорној фази понудом банке чије уручење није оспорио, тужилац био упознат са износом накнада и трошкова кредита (врста и висина) које падају на његов терет. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду изнето на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости уговорне одредбе и стицања без основа поднета је 29.03.2021. године. Вредност предмета спора је 2.700,00 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допушености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**